

Tonni Hansens tale ved åbning af fotoudstilling i Nowhuset

Taler

Tonni Hansen
Borgmester i Langelands
Kommune

Dato

10. oktober 2019

Sted

Nowhuset, Tranekær

Tak for invitationen til at åbne fotoudstillingen i Nowhuset.

Og tak for initiativet til udstillingen til min næsten nabo på Jens Winthers Vej, Chresten Kuchow. Også en tak til Mette Wöldike og Nowhuset for at lægge rammer til udstillingen.

Jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg er virkelig glad for invitationer som denne, idet det tvinger mig ind på et felt, jeg som sådan jo ikke er særlig velbevandret i; nemlig fotoets verden eller fotokunsten.

Og så alligevel. I verden af i dag tager vi alle massevis af billeder, idet langt de fleste af os bærer på et fotoapparat i kraft af vores mobiltelefoner.

Men hvorfor tager vi alle de billeder? Hvad vil vi med det? Og hvori adskiller mine billeder sig fra dygtige fotografers billeder?

De spørgsmål indkaldte jeg mig selv til møde for at finde svar på!

Jeg nåede frem til følgende; at det med at fotografere bunder i et ønske om at fortælle historier. I det øjeblik jeg trykker på udløseren, gør jeg det ud fra et ønske om at ville fortælle noget med mit billede. Og derfor står jeg jo egentlig også med samme spørgsmål, hver gang jeg trykker på udløseren: Hvad er det, du vil fortælle med det billede, du tager lige nu?

Selvom jeg også er med på, at vi også tager billeder for at fastholde og dermed bevare et øjeblik, et minde, så vil jeg alligevel fastholde, at en af de vigtigste og mest fascinerende ingredienser i fotografiet må være et ønske om en

historiefortælling.

En ting er så, hvad fotografen har tænkt med sit billede – sin historiefortælling. Noget andet må være, hvad vi, der ser billedet, lægger ind af tolkninger af det. På samme måde er jeg ikke i tvivl om, at en fælles opfattelse og kulturhistorie må være væsentlig i forhold til, hvad vi ser på billedet, og hvordan vi dermed også tolker det.

I øvrigt er netop billeder og dermed historiefortælling noget, menneskeheden har befattet sig med, siden vi kravlede ned fra træerne, eller hvor vi nu kom fra – jeg tænker her på hulemalerierne.

Et fotografi er en fastfrysning af et øjeblik. Som at sætte tiden på pause, så man kan nærstudere øjeblikket. Fotografen bestemmer øjeblikket og hvordan, det fastfryses.

Der er eksempler på fotografer, der med deres billeder har medvirket til at forme verdenshistorien. Fotografier kan påvirke holdninger – kan glæde, fascinere, afsløre, chokere, overraske, udfordre, underholde.

Fotografiet rummer evnen til at formidle følelser, stemninger, budskaber. Med sit fotografi kan fotografen manipulere os, vore tanker, vore følelser, vort humør i en bestemt retning.

Derfor kan man argumentere for, at et fotografi altid er subjektivt og aldrig kan være objektivt. Fotografen vælger øjeblikket, og fotografen vælger, hvad fotografiet skal fortælle.

Jeg har rejst i adskillige sydafrikanske lande – og deltaget i pænt mange møder, konferencer o.lign.

Afrikanere er utroligt venlige og smilende mennesker, som har let til latter. Men når vi skal have taget fælles billeder, så bliver de alvorlige. Det er en alvorlig sag at blive eviggjort på et billede.

Derfor lærte jeg hurtigt, at de bedste billeder skal tages lige før eller efter, de tror, de bliver fotograferet – der er de nemlig fortsat muntre og smilende – og det er jo sådan, jeg helst vil mindes dem.

Er det manipulation? Jeg vil ikke mene det – men det kan godt være, mine afrikanske venner vil mene, at jeg viser et andet billede af dem end det, de mener bør være det officielle.

Men tilbage til hvorfor mine billeder i al almindelighed adskiller sig fra dygtige fotografers billeder.

Igen må jeg nok vende tilbage til det med historiefortællingen.

Måske står vi og ser på det samme, den dygtige fotograf og jeg. Og alligevel vil vi få forskellige resultater ud af at fotografere begivenheden. Hvorfor mon?

Jeg tror, forskellen ligger i, at fotografen uden tvivl har trænet sig op i at se detaljer, som jeg ikke ser. Fotografen ser den lille finesse, et eller andet sjovt, skævt, hyggeligt, uhyggeligt, sørgeligt osv. i den enkelte scene.

Måske observerer fotografene deres omgivelser på en anden måde, end jeg gør? Ser de mon mennesker og situationer, scener, kontraster osv. på en anden måde, end jeg gør?

Måske indlever de sig i omgivelserne og lader sig opsluge på en anden måde, end jeg gør? Har de måske endda nærmest evnen til at forsvinde ind i en anden verden? En verden, hvor de ser alt omkring sig i små brudstykker, scener, fastfrosne øjeblikke, små fortællinger. Historier?

Jeg ved det rent faktisk ikke, men jeg finder det lidt fascinerende at filosofere over. Også om vi alle i givet fald vil kunne opnå det samme, hvis blot vi vil lægge den nødvendige energi i det.

Det har jeg heller ikke svar på.

Dog ved jeg, at jeg for det meste har en rimelig god fornemmelse af nogle fotografers billeder.

Jeg kan næsten på forhånd spotte, om et billede, jeg ser i en gruppe på Facebook, er taget af Jan Nielsen eller Jane Ditzel. Selvfølgelig ofte på grund af deres yndlingsmotiver, men sandsynligvis også på grund af deres historiefortællinger.

Og så blev jeg alligevel overrasket, da Jane Ditzel for nylig vandt en fotokonkurrence med et landskabsmotiv.

På samme måde er jeg ikke i tvivl, når jeg sidder med min lokale avis, om et billede er taget af avisens dygtige fotograf Katrine Becher Damkjær, eller det er den pågældende journalist, der har skrevet artiklen, som også har taget billedet.

Hvorom alting er, så glæder jeg mig til at se alle billederne af 13 dygtige langelandske fotografer, hvorfor jeg hermed erklæringen fotoudstillingen for åben.

Kilde

Manuskript tilsendt fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Åbningstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/tonni-hansens-tale-ved-abning-af-fotoudstilling-i-nowhuset>